

Mirsad Hadžikadić:

Mnogo putujemo i posjećujemo mnoge gradove, neke i po drugi put tokom kampanje. Ključne gradove posjećujemo po drugi put. Kad si rekao da dobro izgledam, to me podsjetilo na činjenicu da spavam samo 3-4 sata dnevno jer stalno putujemo - skoro svaki dan po tri grada, što uključuje i putovanje do tih gradova. Ljudi me često pitaju: kad spavam i da li se umorim ponekad, i kažu da izgledam umorno. Ja kažem da nisam umoran i da vjerovatno izgledam umorno prosto zato što ne spavam mnogo, a san mi je potreban, ali zaista se ne osjećam umorno jer je sve tako osnažujuće, novo i daje mi energiju. Svaki put kad odete u novi grad, očekujete da ćete naići na beznađe i sivilo zbog trenutnih političkih rivala - članova vladajućih stranaka - koji su zaista nasrnuli na nas. Ljudi žive u strahu od njih jer oni kontrolišu radna mjesta odnosno pristup radnim mjestima, naročito u javnim institucijama, vladi i preduzećima koja su u vlasništvu države, kantona ili opštine. Kad odete tamo i zateknete ljude koji su odlučili da se bore bez obzira na bilo kakve moguće posljedice svojih postupaka, prosto je opojno i stvara želju da se uradi više, da se bori snažnije i da se ustraje u ovoj borbi. Dakle, te posjete raznim gradovima i kandidatima odnosno odborima koji upravljaju procesom uspostavljanja infrastrukture Platformine organizacije u tim opštinama - svi njihovi procesi su tako fascinirajući i prelijepi, da nema šanse da se bilo ko pa ni ja možemo osjećati umorno ili bez energije.

Zato svima koji upitaju govorim da je ogromna privilegija raditi sve ovo i boriti se za nešto veće od samoga sebe, pokušati pomoći svojoj domovini odnosno njenim raznim dijelovima putem lokalnih izbora. Osjećaj je kao da to nije nešto što se dešava svaki dan i svima. Iako se mnogo žrtvuje na tom putu, istovremeno postoji osjećaj doprinosa pa se pokušavam pobrinuti da svi uključeni oko mene odnosno s kojima sam ja uključen u tim organizacijama imaju dobrobit od tog procesa. Mislim na univerzitet, kao i porodicu, prijatelje, kolege, i sve ostale koji mogu biti uključeni u razumijevanje stanja društva odnosno u mijenjanje tog stanja. Mogu ti dati listu ali ona ti ne bi mnogo značila, gdje vidiš ta mlada lica ljudi koji su odlučili da se bore protiv ovog sistema, i to je prelijepo. Na primjer danas u Bihaću - na spisku kandidata za pozicije u gradskom vijeću imamo sedam kandidata, a imamo i kandidata za gradonačelnika Grada Bihaća. Od tih sedam kandidata na našoj listi, prosječna starosna dob je 26,2 godine. Dakle, oni su mladi,

ali i sastav je raznolik. Imamo ljude različitog etničkog porijekla, muškarce i žene, različite profesionalne afilijacije i iskustva, invalide.

Zapanjujuće je, kao što sam im danas rekao: veliki problem u gradu Bihaću su migranti – ljudi koji su došli iz Pakistana, Indije, Bangladeša i drugih zemalja i koji pokušavaju da dođu do Njemačke odnosno do Zapadne Evrope. Oni su trenutno zaglavili u Bosni jer im Hrvatska, koja je u Evropskoj uniji, ne dopušta da uđu. Oni žele tamo da idu, ali su zaglavili u Bosni i Hercegovini, koja je zaglavila u situaciji da mora da ih hrani i obezbijedi smještaj, a to je nefunkcionalna država koja zapravo nema finansijska sredstva da uradi sve to. Tokom našeg prenosa uživo na Facebooku gdje smo predstavili kandidate za Gradsko vijeće u Bihaću, u suštini sam im rekao da naši kandidati u prosjeku imaju 26 godina, a ti migranti odnosno ilegalni imigranti su otprilike te starosne dobi, pa ko će bolje razumjeti njihovu motivaciju i potrebe nego ljudi Bosne i Hercegovine koji su njihove starosne dobi. Ista stvar se dešava ovdje – mladi ljudi napuštaju državu a trenutno je samo pandemija razlog što je taj egzodus zaustavljen. Ali, on će se nastaviti iduće godine. Ko će bolje od tih mladih ljudi razumjeti njihovu motivaciju za odlazak i mogući lijek za to? Naš kandidat za gradonačelnika Grada Bihaća je uspješan biznismen koji se vratio u Bosnu i Hercegovinu iz Sjedinjenih Država, gdje je imao zaista unosnu firmu koja se bavi nekretninama. Sad je ovdje osnovao uspješnu firmu koja se takođe bavi nekretninama. Ko će bolje nego upravo neko poput njega vratiti profesionalni pristup razvoju industrijskih kapaciteta odnosno ekonomskih aktivnosti, u kombinaciji s kreativnošću naših mladih ljudi koji su vidjeli nove trendove u Evropi i svijetu kad je riječ o komunikacijama, transportu, turizmu, dobu informacija, itd? Ko će bolje razviti digitalizovane javne usluge nego upravo mladi ljudi koji su odrasli uz tehnologiju?

Tako mi se ponovo vratila energija, upravo kao što se desilo u Hadžićima, predgrađu Sarajeva juče, gdje smo imali zaista sjajnu grupu kandidata za gradsko vijeće koji se jako dobro slažu i koji rade zajedno da uspostave nešto značajno. Zapravo, to je bilo prije dva dana, a juče smo bili na Ilidži, drugom predgrađu Sarajeva, gdje smo imali loš početak sa Odborom Platforme za progres Ilidža, koji je bio odgovoran za uspostavljanje naše organizacije tamo, a sada smo iz drugog pokušaja našli zaista dobar tim mladih, energičnih i motivisanih ljudi koje je bilo izvanredno vidjeti. Spominjem samo par gradova koje smo posjetili u zadnje vrijeme. Banovići

su mi bili sjajni, jer su u tom gradu dvije stranke koje vode tešku borbu jedna protiv druge. Ako radite u kompaniji koju po definiciji ne posjeduje nego kontroliše jedna od te dvije stranke, onda se zna da kad šef te stranke dođe u tvoj ured i kaže nešto kao: „Rečeno mi je da si bio na skupu te druge stranke. Je li to tačno?“, i vi kažete: „Da, pa šta?“, onda vam u suštini bude rečeno da očistite svoj sto jer ste gotovi. Čak i ako je to komunalna kompanija u javnom vlasništvu koja ne bi trebala biti pod uticajem ijedne političke stranke, oni ipak imaju toliko moći.

U jednom takvom gradu mi imamo sedam ili više kandidata, mladih ostvarenih ljudi koji se ne boje tih nasilnika i koji su odlučili da se bore, pa sve do mjesta gdje imamo jednog predstavnika, kao u Brezi i Odžaku, gdje su ti ljudi odlučili da se bore sami. To je zapanjujuće, i to sam radio ovih dana, od početka kampanje 16. oktobra, a to se nastavlja još deset dana. Ja očitno nisam na glasačkom listiću, ali jesam dio Platforme za progres pa time sam i dio toga, a odatle potiče i prepoznavanje naziva Platforma za progres. To su sve novi ljudi, ljudi koji nikada ranije nisu učestvovali u političkom procesu – govorim o našim kandidatima za gradska vijeća i pozicije gradonačelnika/načelnika. Dok razgovaram s našim kandidatima, mislim da bar tri četvrtine njih nisu nikada bili kandidati za bilo kakve političke pozicije ni na jednom nivou. Nekako smo ih naveli da razmišljaju o odgovornosti prema svojoj državi, pa su počeli da reaguju zapitavši se šta zaista mogu učiniti da pomognu. Mnogi od njih su oklijevajući odlučili da budu naši kandidati. Ne može svako biti naš kandidat, ikada, uključujući i ove izbore, za razliku od drugih stranaka koje samo žele da imaju punu listu jer matematički više kandidata podrazumijeva više glasova, a mora se proći i prag od 3% od ukupnog broja glasova kako bi se kvalifikovalo da se imaju svoji predstavnici u gradskom vijeću. Mi to ne radimo, nego jednostavno postavljamo ljude za koje znamo da žive svoj život u skladu sa načelima o kojima mi govorimo. Mi govorimo o državi i novim vrijednostima te o ponovnom uspostavljanju sistema vrijednosti koji je postojao u ovoj državi a onda je nekako nestao tokom proteklih trideset godina zbog svih zločina u ratu i kasnijim haranjem države od strane nacionalističkih stranaka koje državu posmatraju kao bankomat iz kojeg finansiraju svoje aktivnosti. Mi smatramo da te vrijednosti moraju biti ponovo uspostavljene na svim nivoima i poenta je da vidimo svoje kandidate koji zaista žive svoj život u skladu sa tim načelima, i ljudi to prepoznaju, a to je sve što nam treba kako bismo stavili nekog na našu listu. Tražimo kandidate koji imaju te vrijednosti urođene u sebi, i zato su naše liste često

kraće od maksimalnog dozvoljenog broja – prosto zato što želimo da svaki član na našoj listi bude naš ambasador odnosno ambasador našeg sistema vrijednosti. I dalje imamo finansijskih problema. Imamo ljude koji su iskoračili i donirali sredstva tako da možemo imati neku vrstu kampanje. Za razliku od Sjedinjenih Država, mi ne trošimo mnogo novca na televizijske reklame. Naše političke stranke obično troše novac na bilborde s jedne strane, a s druge strane kupuju upaljače i olovke sa logotipima stranke, pa pošto mnogo ljudi ovdje puši, dijele to ljudima dok stoje pored svoje tezge i dok ljudi slušaju o programskim rješenjima stranke pa onda uzmu jedan ili dva upaljača kao neku vrstu plaće za njihovo strpljenje. Kad uzmete upaljač sa sobom i stavite ga uz kutiju cigareta na sto, onda ostali ljudi to vide i pitaju vas o toj stranci. Dakle, to je drugačija vrsta marketinga gdje se ide od osobe do osobe putem njihovih kontakata. Bilo kako bilo, mnogo putujemo, pomažemo lokalnim kandidatima tako što se ja pojavljujem i šetam s njima. Prošetamo gradom, sastajemo se i pozdravljamo sa ljudima, a zatim se uputimo ka događaju na kojem predstavljamo kandidate javnosti i prisutnima. Postaje teže to raditi zbog značajno povećanog broja Covid-19 zaraza na dnevnoj osnovi. Obaramo rekord i zdravstveni sistem se muči da zbrine toliki broj pacijenata, i teško je održavati bilo kakve vrste skupova u takvim uslovima. Mnoge stranke su odlučile da uopšte ne održavaju predizborne skupove jer se boje javnog sentimenta. Mi to ne radimo jer nemamo infrastrukturu i nemamo novac za bilborde. Oni imaju novac i da se pojavljuju na državnim *talk show*-ima, gdje zapravo plate da govore o svojim programima ako ih imaju, ili o svojim kandidatima. Mi to nemamo, pa slijedimo sve mjere i restrikcije o javnim okupljanjima, o održavanju fizičke distance, nošenju maski i ostalome, pa većinu događaja održavamo napolju, u parkovima, sa ograničenim brojem ljudi. To prikazujemo uživo preko Facebooka. Cijeli mjesec kampanje se provodi tako: posjete gradovima, šetnje i susretanje i pozdravljanje građana, predstavljanje kandidata, večere sa potencijalnim donatorima da vidimo možemo li dobiti nešto novca za kampanju. Na trenutke postane zamagljeno po pitanju toga gdje se nalazim, u kom gradu. Probudim se u hotelu i treba mi nekoliko sekundi ili minuta da shvatim gdje sam i koji je sljedeći sastanak na kojem moram biti. Kasnije, kad nas petero putujemo automobilom, ja nekad moram da upitam koji je program za taj grad. I onda mi oni kažu, i pojave se uzorci. Ovih dana znam da moram da održim 3-5 govora na osnovu različitih vrsta događaja, ali navikao sam na to.

Clark Curtis:

Govorio si o ovome kad si se kandidovao za predsjednika 2018. godine: o važnosti mladih da se uključe. Tad je bilo drugačije jer si ti bio kandidat, ali činjenica da su oni postali članovi Platforme za progres je značajna. Vidjeti sada kako su mladi istupili i kandidovali se, vidjeti taj entuzijazam: vidim da ti se lice ozarilo dok si ranije govorio o značaju toga što se dešava. Ne znam da li ikad upotrijebim pravu riječ i je li to nagrada, je li osvježenje, je li optimizam – nisam siguran kako to nazvati, ali vidim na tvom licu i čujem u tvom glasu da su ovo *cool* stvari koje se trenutno dešavaju.

Mirsad Hadžikadić

U pravu si, to jesu *cool* stvari, naročito kad je riječ o mladima i o penzionerima. Penzioneri su skromni i skoro nevidljivi za društvo. Oni pristupe, i znaju da govorimo o mladima jer to je jedno od naših pet osnovnih načela – mladi. Oni skoro sramežljivo pristupaju meni odnosno nama i kažu da nas podržavaju i da su tu samo kako bi vidjeli šta radimo. Mi im poželimo dobrodošlicu i učinimo da se osjećaju posebno. To su ljudi čija su primanja, nećeš vjerovati, oko 200 dolara mjesečno – to je minimalna penzija. Oni moraju preživjeti cijeli mjesec od toga. Oni su radili naporno cijeli svoj život da bi došli u poziciju u kojoj su svi doprinosi koje su oni uplaćivali penzionom sistemu nedovoljni da bi oni imali smislen život koji podržava trenutna radna snaga koja opada sa svakim danom, s obzirom da je mnogo tih ljudi odlučilo da sreću okuša u Evropskoj uniji, uglavnom Njemačkoj, Austriji i Sloveniji. Prelijepa je priča kada čujete mladu osobu koja ima 21-23 godine i koja kaže da je to razlog zašto su odlučili da ostanu odnosno da ne napuste državu – jer iznenada misle da ima nade. Oni bi željeli da mogu ostati u državi a ne da moraju ići u bilo koju drugu državu. Međutim, znamo da je situacija teška jer mnogi ljudi su već otišli i sada nas je manje od tri miliona, u odnosu na 4,2 miliona prije cijelog ovog pokreta za zaposlenjem u Evropskoj uniji. Znamo da ti penzioneri vide sumornu budućnost jer sve je manje i manje radne snage, pa ko će puniti te penzione fondove? Naši mladi pokušavaju da se bore, a mi smo im dali razlog da ostanu.

Međutim, ako izbori budu isti kao i u prošlosti, ljudi će početi da govore da se teško boriti protiv tih kriminalaca, te političke mafije i njihovog načina krađe izbora. Bez elektronskih izbora se ne može mnogo toga desiti. Ali i pored svega toga, razgovor sa tim mladim ljudima koji nisu izgubili nadu i koji su odlučili da se bore za novi sistem vrijednosti, za povećanu odgovornost svake osobe u Bosni i Hercegovini i povećan osjećaj odgovornosti prema društvu, je zapanjujući i osnažujući. Kad me ti mladi ljudi koji prate naš prenos uživo nedjeljom gdje se obraćam onima koji bi željeli bolje da razumiju o čemu ja to govorim i šta to mi predstavljamo pitaju kako je to da se ne umorim i kako je to da mi mladi, stariji, oni koji nikad nisu glasali, žene, dijaspora daju toliko energije da osjećam još veći stepen odgovornosti prema njima, zatim komentari ljudi koji prate te prenose uživo i koji kažu da treba ustrajati i da znaju da je ovo naporno ali da se nastavim boriti za njih – to je prelijepo. Ali mi se takođe nadamo da će oni doprinijeti toj borbi svojim glasovima i da neće dopustiti izborne krađe, koliko god je moguće, te da će nam uplatom članarine pomoći da se nastavimo boriti. Sve to: mladi, stariji, oni koji nikad nisu glasali, sve to izranja u pravi pokret, i ja sam svakim danom svjesniji da to mora biti pokret, i da jeste pokret, da mi ne možemo biti tek još jedna politička stranka. Ljudi osjećaju da ovo nije uobičajena politika, nego da je jedinstvena prilika da se promijeni srž društva. Novi sistem vrijednosti se mora uspostaviti. Znam da trenutno brbljam jer mi nadolaze misli dok o tome govorim i dok mi kroz glavu prolaze sva ta mjesta koja smo posjetili, ali prosto moram reći da je sve to tako prelijepo, sjajno i osnažujuće, i zaista je privilegija, kao što sam i rekao na samom početku. Znam da ne vjeruju svi u ovo i znam da imamo mnogo protivnika i da će mnogi od njih reći da je ovo samo propaganda, ali čak i te stvari nas ohrabruju da nastavimo, jer to prosto znači da neko osjeća da imaju novi politički klinci u kvartu koji su osnažili i da će promjena doći a da oni ne mogu učiniti ništa da to spriječe.

Clark Curtis:

Možeš li u ovom trenutku i na koji način utvrditi čiji kandidati će biti uspješni, ili se prosto mora čekati dan izbora da se vidi kako će se sve odigrati?

Mirsad Hadžikadić

Prije nego što sam sa svojim saradnicima otišao u posjetu ovim gradovima i ljudima koji su naši kandidati u tim gradovima, nisam imao predstavu šta da očekujem. Ali, nakon što sam vidio njih i njihov entuzijizam – znaš, svi oni mi kažu da možemo imati barem jednog predstavnika u gradskom vijeću. To je prelijepo ali zaista mi je i šokirajuće da oni svi misle da mogu dobiti barem jedno mjesto u gradskom vijeću. Neki od njih govore i o dva, ili čak tri mjesta. Nećemo biti većina, ali mogli bismo postati dio vladajuće koalicije. Niko neće dobiti apsolutnu većinu, čak ni najveće stranke. Skoro se nikad ne desi da jedna stranka dobije većinu da osnuje vladu na tom nivou, ili da dobije većinu u gradskom ili kantonalnom vijeću. Zato se formiraju koalicije sa ostalim strankama i na taj način dobije preko 51% mjesta u gradskim vijećima, i na taj način oni u suštini određuju pravila igre za naredne četiri godine: određuju razvojni program, program rada, ekonomski program i sve ostalo. To je prelijepo. Imamo četiri kandidata za gradonačelnike/načelnike, i ne znam kakve su njihove šanse, jer na početku su svi govorili da ne mogu pobijediti, ali sada ljudi govore da su oni drugačiji, pristojni, da ne galame i ne vrijeđaju druge kandidate nego da govore o svom programu i idejama, dobro su obrazovani, uspješni biznismeni, pa, vidjet ćemo. Mi ćemo ih podržati do kraja. Ne rade se istraživanja javnog mišljenja pa zaista ne znamo na čemu smo. U jednom za koje znam, a koje je sprovedla televizija Face TV, jedan od glavnih medijskih kanala ovdje, postavljeno je pitanje koja od 12-tak stranaka u Kantonu Sarajevu zaslužuje njihove glasove. Interesantno je da smo konzistentno drugi ili treći prema tom istraživanju. Ne znam da li će to zapravo donijeti i glasove na izborima ili neće. Međutim, znam da imamo značajnu podršku na osnovu reakcije prolaznika, na osnovu tajnih signala koje niko ne može vidjeti, na osnovu ovog istraživanja koje je sprovedla televizija Face TV. Mogli bismo uživati značajnu podršku stanovništva, ali ako bismo imali elektronske izbore ja bih bio mnogo optimističniji. Na ovim izborima sa papirnim listićima je važnije imati ljude koji broje glasove nego ljude koji glasaju za vas, jer brojanje zapravo promijeni ishod. Oni imaju kopije glasačkih listića, ubacuju listiće tako da njihovi ljudi glasaju, i tako dalje, toliko tih stvari se dešava. 30 – 40% glasačkih listića se neadekvatno raspodijeli, pa ne znate zapravo na čemu ste, a pogotovo s obzirom na činjenicu da smo mi mala politička stranka. Mi nemamo toliko predstavnika u glasačkim odborima koji broje glasove nakon što su oni stavljeni u glasačke kutije. Mi nemamo organizaciju i infrastrukturu da zaštitimo svoje glasove, pa je to stvar koja me brine. Jedina

istinska i realna šansa za dugoročne promjene je elektronsko glasanje uz popratno papirno glasanje. Mi ćemo se boriti da to bude uvedeno odnosno odobreno od strane zakonodavstva za izbore 2022. godine. To nije u njihovom interesu tako da nisam optimističan da će se to dogoditi. Međutim, to je ono što je potrebno da bi se promjene dogodile u ovom dijelu svijeta.

Clark Curtis:

Kad je riječ o definisanju uspjeha na ovim izborima, samo na osnovu ovog našeg razgovora, čini mi se da postoje brojne varijable po pitanju načina na koji ocjenjuješ uspjeh. Ne radi se samo o tome koliko kandidata će biti izabrano, nego je i uspjeh to što imate toliko mladih kandidata. Uspjeh je i sami pokret i činjenica da se sve više ljudi uključuje i da žele donijeti promjene. Čini se da se ne radi o samo eksplicitnom brojanju kandidata koji će pobijediti.

Mirsad Hadžikadić:

Da, nikada nije tako eksplicitno. Mi imamo drugog najmlađeg kandidata na listama. Taj dečko ima samo 19 godina, a on je nosilac naše liste u gradu Visoko. Vrlo je malo žena koje su izabrane kao nosioci liste, a mi vjerovatno procentualno imamo više nego ostale stranke. Imamo jednu ženu koja je druga najmlađa žena izabrana da bude nosilac liste, od svih kandidata i svih listi u svim gradovima. 42 % naših kandidata su mlađi od 30 godina. To je ogromna stvar. Imamo 41% žena, ali traži se da najmanje 40% kandidata budu žene, a ne prate sve stranke to pravilo. Rangiranje kandidata na listama forsira stranke da stavljaju žene na svoje liste, ali kad zapravo biraju sa liste ko će ići dalje, oni često zanemare žene jer to nije zasnovano samo na glasačkim listićima i glasovima nego i na mnogim drugim uvjetima. To se neće dogoditi kod nas. Dakle, po meni je sve to dio činjenice da trebamo biti zadovoljni s onim što imamo. U 36 gradova imamo 320 kandidata i četiri kandidata za gradonačelnike. To nije malo, to je mnogo. Volio bih da imamo barem jednog člana gradskog vijeća u svakom od tih 36 gradova – to bi bio ogroman uspjeh. Znam da se to neće dogoditi, ali bila bi to velika stvar. Bit ćemo više nego zahvalni za svakog člana gradskih vijeća. Imat ćemo mnogo jasnija predviđanja za izbore 2022. godine, ali ovo je prvi puta da smo ušli u ovaj ciklus, pa ne znamo šta da očekujemo s obzirom na kontekst

u kom se to sve odvija, odnosno na glasačka mjesta gdje se glasanje odvija i gdje se broje glasovi.

Clark Curtis:

Nevjerovatno je uzbudljivo vidjeti tvoju fotografiju sa Joeom Bidenom, i to ohrabruje nas ovdje (u Sjedinjenim Državama) kao i Bosnu i Hercegovinu. Kažem ti, to je predivno.

Mirsad Hadžikadić:

Hvala ti, prijatelju, cijenim to. Nevjerovatno sam uzbuđen zbog Bidenove pobjede. To je nevjerovatno. Vraćamo se pristojnosti, i nadam se, procesu ozdravljenja, ne samo u Sjedinjenim Državama nego i u cijelom svijetu. Ljudi u Bosni su ovo slavili, čak i na ulicama! Znam da ima i ljudi sa drugačijim političkim stavom i poštujem to. Znam da postoje i određene vrijednosti u prethodnoj administraciji koje su drage ljudima, kao što je naglasak na ekonomiji i konzervativne vrijednosti. Sve je to u redu. Ali ja jednostavno ne volim vidjeti podjelu među ljudima i korištenje demokratije za druga sredstva odnosno za druge svrhe osim promovisanja dobrobiti svih građana. Ne volim kad se druga strana ne sasluša i kad se stručnjaci u određenoj oblasti ne saslušaju. Mislim da moramo pronaći način, ne samo u Sjedinjenim Državama nego i u Bosni i Hercegovini da i ljudi sa drugačijim mišljenjima budu saslušani i da imaju svoje mjesto u javnom diskursu gdje mogu govoriti o čemu god žele govoriti. Tek onda kad se stvari ne budu gurale pod tepih ćemo pronaći način da idemo naprijed: slušajući jedni druge i razumijevajući zabrinutosti koje svi izražavamo. Ne bismo nikada smjeli ikome dopustiti da se osjeća kao građanin druge klase ili kao predmet stereotipa, marginalizacije ili uvrede. Moramo biti u stanju reći ono što imamo reći uz poštovanje drugih, a onda vidjeti koji najbolji argumenti će prevagnuti. Mislim da će politički centar u jednom trenutku morati da se pojavi; možda ne kao treća stranka u Sjedinjenim Državama, nego možda kao modernija strana odnosno krilo Republikanaca ili Demokrata koja bi postala istaknutija kako bismo se okupili svi zajedno bliže oko centra i kako bismo vodili smislenije razgovore između ljevice, desnice i centra u pronalasku najboljeg načina za državu. Ali, to je samo želja i vidjet ćemo je li moguće da se to dogodi.